

POSTANOWIENIE

21 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 21 lutego 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa D. O. i T. O.

przeciwko Bank (S.A.) w W. Oddział w P.

o ustalenie i zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Bank (S.A.) w W. Oddział w P.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z 5 kwietnia 2024 r., I ACa 2168/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

[PG]

UZASADNIENIE

Powodowie D. O. i T. O. w pozwie z 26 marca 2021 r. przeciwko pozwanemu Bank (Spółka Akcyjna) Oddział w P., wnieśli o ustalenie nieważności umowy kredytu hipotecznego Nr [...] zawartej 17 czerwca 2008 r. oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kwoty 122.721.63 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty tytułem nienależnego świadczenia za okres od dnia 17 czerwca 2008 r. do dnia 26 marca 2021 r.

ewentualnie ustalenie, że umowa kredytowa oraz regulamin są bezskuteczne wobec powodów oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kwoty 48.911,14 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty w związku z nieważnością umowy kredytu i pobraniem przez pozwanego świadczeń nienależnych w okresie od 17 czerwca 2008 r. do 26 marca 2021 r. W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, że zawarli z poprzednikiem prawnym pozwanego umowę o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych, opiewający na kwotę 150.000 zł indeksowany do CHF. Celem zaciągniętego kredytu była budowa domu systemem gospodarczym. W ocenie powodów zawarta między stronami umowa jest nieważna z powodu przekroczenia granic swobody umów określonych w treści art. 353¹ k.c. poprzez zagwarantowanie pozwanemu pełnej dowolności w zakresie ustalenia wysokości zobowiązań strony powodowej jako kredytobiorcy, a także z uwagi na jej sprzeczność z zasadami współżycia społecznego (art. 58 § 2 k.c.). Zdaniem powodów, posiadających w ich ocenie interes prawny w wytoczeniu przedmiotowego powództwa, skutkiem stwierdzenia nieważności jest uznanie, że świadczenia spełnione przez nich na rzecz pozwanego tytułem umowy kredytu były nienależne i winny zostać zwrócone na podstawie art. 410 k.c. w zw. z art. 405 k.c.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o odrzucenie pozwu a w przypadku nie uwzględnienia wniosku o odrzucenie pozwu, o oddalenie powództwa.

W ocenie Sądu Okręgowego w Kaliszu powodowie posiadali interes prawny zgodnie z art. 189 k.p.c. w ustaleniu nieważności wiążącej i nadal nie wykonanej umowy kredytowej. Zdaniem Sądu powodowie, zawierając umowę o kredyt hipoteczny występowali w charakterze konsumenta w rozumieniu art. 22¹ k.c., gdyż zaciągnęli kredyt na budowę domu mieszkalnego, a zawarta umowa kredytu nie była powiązana z jakąkolwiek działalnością gospodarczą z ich strony. W dalszej kolejności Sąd Okręgowy przyjął, że w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do wyłączenia spornych postanowień umownych spod kontroli przewidzianej w art. 385¹ k.c. - powodowie nie mieli możliwość indywidualnego uzgodnienia jakichkolwiek postanowień umowy. W ocenie Sądu zakwestionowane przez powodów klauzule określające zasady indeksacji kredytu i poszczególnych rat spłaty kredytu posiadały charakter abuzywny, a wobec tego, że służyły określeniu

głównego świadczenia stron umowa kredytowa była nieważna. Powodowie zostali poinformowani o ryzyku związanym z zaciągnięciem zobowiązania indeksowanego do obcej waluty, jednakże nie zostali poinformowani o sposobie ustalania wartości obciążającego ich zobowiązania. W rezultacie, zdaniem Sądu I instancji powodowie wykazali, że umowa kredytowa kształtowała ich prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając ich interesy. Ostatecznie Sąd uznał, że z powyższych przyczyn umowa z 17 czerwca 2008 r. zawarta między stronami jest umową nieważną, w konsekwencji czego zasadne okazało się roszczenie o zapłatę na rzecz powodów sumy wpłaconych rat na rzecz pozwanego. Wobec natomiast okoliczności, że zasadne okazało się roszczenie sformułowane w żądaniu głównym Sąd Okręgowy nie miał podstaw do badania zasadności żądania ewentualnego. Zarzut zatrzymania okazał się bezskuteczny wobec niewymagalności żądanej wierzytelności.

Ostatecznie Sąd Okręgowy w Kaliszu wyrokiem z 21 lipca 2022 r., ustalił, w szczególności, że umowa kredytu hipotecznego nr [...] zawarta pomiędzy stronami 17 czerwca 2008 r. jest nieważna; zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 139.854.70 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie: od kwoty 122.721,63 zł od dnia 11 maja 2021 r. do dnia zapłaty; od kwoty 17.133,07 zł od dnia 13 czerwca 2022 r. do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Apelację od tego orzeczenia wniósł pozwany, zaskarżając je w części wnosząc w tym zakresie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez częściowe oddalenie powództwa. Powodowie w odpowiedzi na apelację wnieśli o jej oddalenie w całości.

Zaskarżonym skargą kasacyjną pozwanego wyrokiem z 5 kwietnia 2024 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi (sygn. akt I ACa 2168/22), oddalił apelację pozwanego Bank (S.A.) w W. Oddział w P.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego pozwany oparł na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego, tj.: art. 353¹ k.c. w zw. z art. 58 § 1 i 3 k.c., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że konstrukcja umowy i mechanizm indeksacji przyjęty w umowie zawartej pomiędzy stronami są sprzeczne z art. 353¹ k.c.; art. 385¹ § 1 w zw. z art. 385¹ § 1 zd. 2 k.c. w związku z

art. 4 ust. 2 Dyrektywy Rady 93/13/EWG z 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.Urz.UE.L 1993 Nr 95, str. 29 – dalej, jako Dyrektywa 93/13) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na braku wyodrębnienia w łączącej strony umowie klauzul ryzyka walutowego, dotyczących zastosowania mechanizmu indeksacji zobowiązania kredytowego kursem waluty obcej skutkującego błędnym uznaniem, że klauzula indeksacyjna w całości określa główne świadczenie stron; art. 385¹ § 1 zdanie drugie k.c. w związku z art. 4 ust. 2 Dyrektywy 93/13 poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że postanowienia umowy stron przewidujące indeksację kredytu kursem waluty obcej (klauzule ryzyka walutowego) nie zostały sformułowane w sposób jednoznaczny; art. 385¹ § 1 k.c. w związku z art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 1 Dyrektywy 93/13 poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że postanowienia umowne dotyczące indeksacji mają charakter klauzul niedozwolonych (są sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interesy konsumenta); art. 58 § 1 i 3 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie umowy za bezwzględnie nieważną z powodu sprzeczności z art. 353¹ k.c., podczas gdy ewentualna pozytywna ocena abuzywności może jedynie prowadzić do wniosku, że postanowienia te są bezskuteczne dla konsumenta; art. 69 ust. 3 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. 1997 Nr 140, poz. 939) – dalej, jako Prawo bankowe oraz art. 65 k.c. oraz art. 358 § 2 k.c., wszystkich w związku z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13 poprzez ich niezastosowanie, polegające na przyjęciu, że niedopuszczalnym jest odwołanie się przy wykładni umowy stron do bezwzględnie obowiązującego i bezpośrednio stosowanego przepisu prawa krajowego w postaci art. 69 ust. 3 Prawa bankowego, bądź wykładni oświadczeń woli stron w myśl art. 65 k.c., bądź też normy dyspozytywnej w postaci art. 358 § 2 k.c. w miejsce uznanych za niedozwolone postanowienia umowne klauzul spreadów walutowych odsyłających przy dokonywaniu rozliczeń w ramach stosunku umownego stron do tabel kursowych banku; art. 385¹ § 2 k.c. w związku z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13 oraz w związku z motywem dwudziestym pierwszym Dyrektywy 93/13 poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że na skutek stwierdzenia niedozwolonego (nieuczciwego) charakteru całego mechanizmu indeksacji zastosowanego w

umowie dochodzi do wyeliminowania z umowy postanowień indeksacyjnych dotyczących zasad wypłaty oraz spłaty kredytu, a w konsekwencji do upadku umowy; art. 385¹ § 1 i art. 385² k.c. w związku z art. 4 ust. 2 Dyrektywy Rady 93/13/EWG z 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.Urz.U.E.L 1993 Nr 95, str. 29) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, iż oferując konsumentom kredyt indeksowany do CHF, pozwany nie przedstawił im rzetelnych informacji odnośnie ryzyka wiążącego się z zawarciem umowy, a tym samym, samo wprowadzenie do umowy ryzyka walutowego stanowi niedozwolone postanowienie umowne, skutkujące upadkiem umowy; art. 189 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że po stronie powodów występuje interes prawny w żądaniu ustalenia nieważności umowy kredytu; art. 496 k.c. w zw. z art. 497 k.c. poprzez ich niezastosowanie i w efekcie nieuwzględnienie w sentencji wyroku zarzutu zatrzymania złożonego przez pozwanego; art. 496 k.c. w zw. z art. 497 k.c. w zw. z art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. poprzez ich. błędną wykładnię i przyznanie stronie powodowej odsetek za opóźnienie od zasądzonego świadczenia pieniężnego.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na to, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne. Pierwsze, związane z wykładnią art. 385¹ § 1 zdanie drugie k.c. w zw. z art. 4 ust. 2 Dyrektywy 93/13 oraz art. 385² § 2 k.c. w zw. z motywem dwudziestym pierwszym Dyrektywy 93/13 stanowiącym, że „Państwa Członkowskie powinny zapewnić, aby nieuczciwe warunki nie były zamieszczane w umowach zawieranych przez sprzedawców lub dostawców z konsumentami oraz, jeżeli jednak takie warunki zostają w nich zawarte, aby nie były one wiążące dla konsumenta, oraz zagwarantować, żeby umowa obowiązywała strony zgodnie z zawartymi w niej postanowieniami, pod warunkiem że po wyłączeniu z umowy nieuczciwych warunków może ona nadal obowiązywać”, sprowadzające się do odpowiedzi na pytanie, czy w przypadku uznania w wyniku kontroli incydentalnej obecnych w umowie o kredyt indeksowany kursem waluty obcej klauzul spreadowych nieokreślających głównego przedmiotu umowy za niedozwolone (nieuczciwe) warunki umowne, prawidłowym jest przyjęcie nieważności całej umowy, skoro klauzule ryzyka walutowego, określające - zgodnie

z jednolitym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej - główny przedmiot tej umowy, nie stanowią niedozwolonych (nieuczciwych) warunków umownych. Drugie, związane z wykładnią art. 385¹ § 2 k.c. w związku z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13 oraz w związku z motywem dwudziestym pierwszym Dyrektywy 93/13, sprowadzające się do odpowiedzi na pytanie, czy w przypadku uznania w wyniku kontroli incydentalnej obecnych w umowie o kredyt indeksowany do waluty obcej klauzul odnoszących się do indeksacji kredytu kursem waluty obcej za niedozwolone (nieuczciwe) warunki umowne i w konsekwencji przyjęcia upadku umowy jako konsekwencji wyeliminowania z niej mechanizmu indeksacji, kierując się zasadą utrzymania umowy w mocy oraz mając na uwadze postulat przywrócenia sytuacji prawnej i faktycznej konsumenta, w jakiej znajdowałby się on w przypadku braku nieuczciwych warunków umownych, prawidłowe jest odwołanie się, jako do podstawy dla określenia oprocentowania zobowiązań kredytowych wyrażonych w walucie polskiej, do stawki referencyjnej WIBOR, skoro w umowie wiążącej strony stawka ta występuje i jest ona definiowana jako odnosząca się do kredytów nieindeksowanych, wyrażonych w walucie polskiej. Trzecie, zaś, związane z wykładnią art. 69 ust. 3 pr. bank., sprowadzające się do odpowiedzi na pytanie, czy wobec umożliwienia kredytobiorcom posiadającym kredyty denominowane lub indeksowane do waluty innej niż waluta polska dokonywania spłaty rat kapitałowo-odsetkowych oraz dokonania przedterminowej spłaty pełnej lub częściowej kwoty kredytu bezpośrednio w tej walucie na podstawie wyżej powołanego art. 69 ust. 3 pr. bank., wzięwszy pod uwagę aksjomat racjonalności krajowego ustawodawcy, uzasadnione jest przyjęcie, że kredyty denominowane lub indeksowane do waluty innej niż waluta polska są kredytami udzielonymi w złotych polskich, skoro dokonanie przez kredytobiorcę spłaty raty kapitałowo-odsetkowej albo dokonanie przedterminowej spłaty pełnej lub częściowej kwoty kredytu bezpośrednio w walucie, do której denominowany lub indeksowany jest kredyt, prowadzi do skutecznego spełnienia świadczenia wynikającego ze stosunku zobowiązaniowego w postaci umowy kredytu oraz zaspokojenia wierzyciela w osobie kredytodawcy, bez konieczności dokonywania jakichkolwiek przeliczeń bądź innych operacji walutowych wpłacanych przez kredytobiorcę środków w walucie innej, niż waluta krajowa.

Pozwany uzasadnił wniosek również tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 4 ust. 2 i art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13, art. 65 k.c., art. 354 k.c., art. 358 § 2 k.c., art. 385¹ § 1 i 2 k.c., art. 385² k.c. oraz art. 69 ust. 3 pr. bank., a ponadto art. 189 k.p.c. i art. 496 w zw. z art. 497 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, o następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Według ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na

przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11, z dnia 11 stycznia 2002, III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, nie publ., z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.).

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ., z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ., z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, nie publ.).

W odniesieniu do problematyki związanej z interesem prawnym powodów w stwierdzeniu nieważności umowy kredytowej odnotować trzeba, że w wyroku z 23 listopada 2023 r., C-321/22 Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdził, iż art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 w związku z zasadą skuteczności należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z ich wykładnią dokonaną w orzecznictwie, które w celu uwzględnienia wytoczonego przez konsumenta powództwa zmierzającego do stwierdzenia bezskuteczności nieuczciwego warunku w umowie zawartej z przedsiębiorcą wymagają dowodu na istnienie interesu prawnego, w sytuacji gdy uznaje się, że taki interes nie istnieje, jeżeli konsumentowi przysługuje powództwo o zwrot nienależnego świadczenia, lub gdy może on powołać się na tę bezskuteczność w ramach obrony przed powództwem wzajemnym w przedmiocie wyegzekwowania wykonania zobowiązania wytoczonym przeciwko niemu przez tego przedsiębiorcę na podstawie tego warunku.

Odnosnie do zagadnienia związanego z zarzutem zatrzymania, trzeba wspomnieć, że w postanowieniu z 8 maja 2024 r. (C-424/22) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej podważył uprawnienie banku z tego tytułu w sporze z konsumentem.

Zagadnienia związane z pouczeniem powodów jako konsumentów o skutkach nieważności umowy (a tym samym i wymagalności roszczeń pieniężnych stąd wynikających), w kontekście ich ewentualnej zgody na abuzywne postanowienia umowne, mają po ostatnich orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości drugorzędne znaczenie. Otóż w wyrokach z 15 czerwca 2023 r., C - 520/21, z 7 grudnia 2023 r., C-140/22 oraz w postanowieniu z 11 grudnia 2023 r., C-756/22 Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdził, że art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że w kontekście nieważności umowy kredytowej zawartej przez przedsiębiorcę z konsumentem, stoją one na przeszkodzie takiej wykładni prawa krajowego, że instytucja bankowa może domagać się od konsumenta rekompensaty przekraczającej zwrot kapitału wypłaconego z tytułu wykonania umowy oraz ustawowe odsetki za zwłokę liczone od dnia wezwania do zapłaty, a ponadto w wyroku z 7 grudnia 2023 r., C-140/22 wyjaśnił, że art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że w kontekście nieważności umowy kredytowej ze względu na przewidziane w niej abuzywne postanowienia, stoją one na przeszkodzie wykładni sądowej prawa krajowego, zgodnie z którą wykonywanie praw, które konsument wywodzi z tej dyrektywy, jest uzależniona od złożenia przez tego konsumenta przed sądem oświadczenia, w którym twierdzi on, że nie wyraża zgody na utrzymanie w mocy tego abuzywnego warunku oraz że jest świadomy konsekwencji tego uznania nieważności umowy oraz wyraża on zgodę na uznanie umowy za nieważną.

Natomiast co do pozostałych podnoszonych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania kwestii prawnych i wątpliwości interpretacyjnych odnoszących się do tzw. kredytów frankowych należy stwierdzić, że zostały już one wyjaśnione szczegółowo w orzecznictwie sądowym, nie ma zatem podstaw, aby się do nich ponownie odnosić (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego w sprawach I CSK 2225/23, I CSK 2268/23, I CSK 2291/23 i I CSK 2334/23 oraz wyroki w sprawach II

CSKP 957/23, II CSKP 1002/23, II CSKP 1956/22, II CSKP 2164/22 i II CSKP 2295/22, II CSKP 690/23).

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c., w zakresie zaś odsetek, opierając się na art. 98 § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 19 ust. 1 i art. 31 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 614) oraz przy uwzględnieniu § 2a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 sierpnia 2014 r. w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności (jedn. tekst: Dz. U. z 2021 r., poz. 2324). Zasądzone koszty obejmują wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według stawki minimalnej (§ 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych - jedn. tekst: Dz. U. z 2023 r., poz. 1935 ze zm.).

Na marginesie należy wskazać, że w zdaniach odrębnych do uzasadnień wyroków Sądu Najwyższego w sprawach II CSKP 377/22 i II CSKP 395/22 oraz w zdaniach odrębnych do wyroków w sprawach II CSKP 616/22, II CSKP 701/22 i II CSKP 1511/22, podjęto próby rozwiązania zagadnień prawnych związanych z klauzulami przeliczeniowymi i klauzulami walutowymi, w tym klauzulami ryzyka walutowego - przy uwzględnieniu orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej - na tle konkretnych stanów faktycznych w odniesieniu do problematyki nieważności umów kredytowych indeksowanych i denominowanych do waluty obcej, zawieranych z konsumentami, jednak zaprezentowane tam koncepcje nie zyskały akceptacji w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych.

[PG]

r.g.

